

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6822200162
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6822200162.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému Y. L., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom K. č. XXX, G. X., o zaplatenie istiny vo výške 177,39 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č.k. 8Csp/7/2022-59 z 12. apríla 2022, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Revúca **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Revúca (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 12. 04. 2022 žalobu zamietol (I. výrok). O nároku na náhradu trov súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny úveru vo výške 177,39 Eur s príslušenstvom s odkazom na zmluvu č. 6907101456 uzavretú dňa 26. 07. 2019 medzi žalovaným a veriteľom (Home Credit Slovakia, a.s.), ktorý na neho postúpil pohľadávku.

Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „CSP“) pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- Eur. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 177,39 Eur, čo je menej ako 1.000,- Eur, ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci a skutkové tvrdenia strán neboli sporné, preto súd prvej inštancie vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade s § 297 CSP. Súd prvej inštancie zistil, že dňa 26. 07. 2019 uzatvoril žalovaný s Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176 (ďalej aj „veriteľ“) Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver č. 6907101456 (ďalej aj „Zmluva o úvere“ resp. „zmluva“), na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému úver tak, že mohol čerpať peňažné prostriedky v rámci úverového rámca prostredníctvom platobnej karty. V zmluve bolo dohodnuté: druh úveru bezúčelový revolvingový, výška úverového rámca 400,- Eur, ročná úroková sadzba 30,09 %, výška mesačnej splátky 4,25 % z výšky úverového rámca (17,- Eur), frekvencia splátok 20. deň v mesiaci. V zmluve bola tiež uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) 34,6 % a celková čiastka splatná spotrebiteľom 465,20 Eur - pre výpočet týchto údajov bolo predpokladom čerpanie celej výšky úveru okamžite, bezhotovostne, v plnej výške, pri najvyšších poplatkoch a najvyššej

úverovej sadzbe, poskytnutie úveru na dobu 1 roka a splatenie v 12 mesačných splátkach s rovnakou výškou istiny. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli úverové podmienky.

Súd prvej inštancie po citácii hlavy 5, § 1 - 4, hlavy 7, § 2 úverových podmienok uviedol, že podľa prehľadu čerpaní finančných prostriedkov, prehľadu úhrad a nepopretých skutkových tvrdení žalobcu žalovaný čerpal úver spolu vo výške 396,39 Eur (dňa 26. 07. 2019 vo výške 100,- Eur, dňa 27. 07. 2019 vo výške 26,39 Eur, dňa 27. 07. 2019 vo výške 150,- Eur, dňa 28. 07. 2019 vo výške 100,- Eur, dňa 28. 07. 2019 vo výške 20,- Eur). Žalovaný uhradil celkovo na úver sumu 219,- Eur (dňa 18. 09. 2019 vo výške 17,- Eur, dňa 14. 11. 2019 vo výške 51,- Eur, dňa 16. 01. 2020 vo výške 34,- Eur, dňa 15. 02. 2020 vo výške 17,- Eur, dňa 20. 08. 2021 vo výške 100,- Eur).

Listom zo dňa 15. 07. 2020 vyzval veriteľ žalovaného na zaplatenie celého úveru čerpaného na základe Zmluvy o úvere, a to dlžnej sumy 462,01 Eur najneskôr do 15 dní od spisania výzvy. Zároveň bol žalovaný upozornený, že aj naďalej trvá jeho povinnosť hradiť príslušenstvo a prípadné zmluvné sankcie. Dlžná čiastka sa teda každým dňom omeškania zvyšuje. Ak dlžnú čiastku v uvedenej lehote nezaplatí, bude zahájené príslušné súdne konanie za účelom vydania rozhodnutia, ktoré bude podkladom pre následnú exekúciu jeho majetku. Dlžná čiastka sa v takom prípade ďalej navýši o náklady súdneho a exekučného konania. List bol žalovanému zaslaný poštou dňa 16. 07. 2020.

Dňa 14. 07. 2021 uzavreli veriteľ (Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176) a žalobca Zmluvu o postúpení pohľadávok č. B2/2021, pričom predmetom postúpenia mala byť podľa prílohy k zmluve i predmetná pohľadávka voči žalovanému. Dňa 23. 07. 2021 zaslal veriteľ (Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176) žalovanému oznámenie o postúpení pohľadávky na žalobcu zo dňa 22. 07. 2021 s tým, že odo dňa oznámenia je povinný plniť svoj záväzok novému veriteľovi.

Výzvou zo dňa 13. 01. 2022 vyzval žalobca žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 493,08 Eur. Výzva bola žalovanému zaslaná poštou dňa 14. 01. 2022.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 2, § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení k 26. 07. 2019 (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“ resp. „ZoSÚ“), § 39, § 59 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „Občiansky zákonník“ resp. „OZ“)

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný uzatvoril s veriteľom (Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176) zmluvu, na základe ktorej mu boli poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré sa zaviazal splatiť spolu s úrokmi v mesačných splátkach. Zmluvu posúdil súd prvej inštancie ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka, keďže ju veriteľ uzatváral v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný mal postavenie spotrebiteľa (fyzická osoba nekonajúca v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti). Zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Na základe tohto záveru musí mať zmluva náležitosti podľa Obchodného zákonníka a Zákona o spotrebiteľských úveroch, podlieha režimu ochrany spotrebiteľa podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch a Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Na základe vykonaného dokazovania nebolo zistené, že by pri uzatváraní Zmluvy o úvere došlo k porušeniam Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré by spôsobovali bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovaný čerpal peňažné prostriedky v celkovej výške 396,39 Eur (v júli 2019). Žalovaný bol teda na základe Zmluvy o úvere povinný splatiť úver vrátane dohodnutých úrokov a poplatkov v dohodnutých mesačných splátkach vo výške 17,- Eur. Dohodnutým úrokom sa v zmysle Zmluvy o úvere úročí istina vrátane čiastok k nej prirastených a to na základe výšky dlhu, skutočného počtu dní a dennej úrokovej sadzby, pričom úrok prirastá k istine vždy k poslednému dňu účtovného obdobia, ktorým bol podľa Zmluvy o úvere kalendárny mesiac. Žalovaný neplatil splátky úveru riadne a včas, zaplatil na úver len 7 splátok za obdobie august 2019 - február 2020 (niektoré z nich oneskorene). Dodatočne ešte uhradil na úver dňa 20. 08. 2021 sumu 100,- Eur.

Pokiaľ by žalovaný úver riadne a včas splácal a úver by nenavyšoval (už by ďalšie peňažné prostriedky nečerpal), úver by mal konečnú splatnosť 20. 06. 2022 (na splatenie úveru 396,39 Eur s dohodnutými úrokmi vo výške 30,09 % ročne pripisovanými k istine vždy ku koncu mesiaca by musel žalovaný zaplatiť 35 mesačných splátok).

Žalobca sa domáhal zaplatenia celej istiny úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že splatnosť celého úveru podľa Zmluvy o úvere doposiaľ nenastala, právo na zaplatenie celého zostatku úveru, resp. celej istiny úveru veriteľovi patrí len v prípade, že došlo k zosplateniu úveru pred jeho konečnou splatnosťou. Žalobca tvrdil, že k zosplateniu úveru došlo výzvou zo dňa 15. 07. 2020 a k dátumu zosplatenia bol

žalovaný v omeškaní so zaplacením splátky viac ako 3 mesiace a žalovanému bola daná 15-dňová lehota na plnenie, čím bola dodržaná požiadavka podľa § 53 ods. 9 OZ. Žalobca tvrdil, že pred zaslaním tejto výzvy veriteľ vyzýval žalovaného na zaplatenie dlhu s upozornením na možnosť zosplatnenia úveru, čo žalovaný nepoprel. Žalobca nepovažoval túto skutočnosť pre zosplatnenie úveru za podstatnú, nakoľko 15-dňová lehota podľa § 53 ods. 9 OZ bola zachovaná tým, že veriteľ vyzval žalovaného v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t.j. k zosplatneniu úveru došlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle § 53 ods. 9 OZ.

Súd prvej inštancie mal za preukázané, že zmluvné strany mali v Zmluve o úvere dohodnutú možnosť veriteľa žiadať zaplatenie celého úveru pre nesplnenie niektorej splátky, teda podmienka podľa § 565 OZ bola splnená. Žalobca však nepreukázal, že boli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ, t.j. že veriteľ môže zosplatniť úver (žiadať dlžníka pred konečnou splatnosťou úveru o zaplatenie celého úveru) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

K dňu 15. 07. 2020 bol žalovaný v omeškaní so zaplacením splátok viac ako 3 mesiace, v tom čase mal zaplatené splátky do februára 2020, avšak žalobca nepreukázal, že upozornil dlžníka - spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celého úveru.

Nebolo žalovaným popreté, že veriteľ ho vyzýval na zaplatenie dlžných splátok s upozornením na možnosť zosplatnenia úveru, nebolo ale žalobcom preukázané ani tvrdené, že tomu tak bolo viac ako 15 dní predtým, ako bol dlžník vyzvaný na zaplatenie celého, už zosplatneného úveru.

Žalobca bol súdom prvej inštancie vyzvaný, aby opísal a preukázal rozhodujúce skutočnosti ohľadne zosplatnenia úveru - ako boli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Pokiaľ žalobca napriek výzve súdu prvej inštancie neuviedol, kedy vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu s upozornením na možnosť zosplatnenia pred zaslaním výzvy zo dňa 15. 07. 2020 a ani takúto skoršiu výzvu nepreukázal, nemožno urobiť záver, že výzva na zaplatenie s upozornením na možnosť zosplatnenia bola daná v zákonnej lehote.

Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že zaslanie výzvy zo dňa 15. 07. 2020 bolo postačujúce na zosplatnenie úveru. To, že vo výzve na zaplatenie zo dňa 15. 07. 2020 celého úveru bola dlžníkovi (žalovanému) daná lehota na plnenie 15 dní, nie je možné považovať za splnenie podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ. Dlžník musí byť vyzvaný v zákonnej lehote na zaplatenie dlhu s upozornením na možnosť zosplatnenia a ak dlžné splátky neuhradí v tejto lehote, môže sa veriteľ domáhať zaplatenia celého úveru. V danej veci však bol žalovaný vyzvaný výzvou zo dňa 15. 07. 2020 na zaplatenie celého úveru, vo výzve nebolo žiadne upozornenie na možnosť zosplatnenia, nebolo v nej uvedené, že celý úver je povinný zaplatiť, len ak do 15 dní nezaplatí aktuálny dlh (dlžné splátky). V tejto výzve bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie dlhu úveru v už zosplatnenej výške, teda z výzvy nemožno vyvodiť, že by ňou veriteľ dal dlžníkovi možnosť doplatenia dlhu, čím sa vyhne zosplatneniu, dlžník bol rovno vyzvaný na zaplatenie celého zostatku úveru. Podľa názoru súdu prvej inštancie výzvou zo dňa 15. 07. 2020 nemohli byť splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ.

Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že k zosplatneniu úveru nedošlo, pretože nebol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 OZ, teda žalovaný nebol a ani nie je povinný zaplatiť celý zostatok úveru, celá pohľadávka sa nestala splatnou pred konečnou splatnosťou úveru.

Žalobca sa domáhal v danej veci plnenia zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom svoju aktívnu vecnú legitimitáciu vyvodzoval z nadobudnutia predmetnej pohľadávky voči žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi ním a veriteľom podľa zmluvy. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho nie je daná aktívna vecná legitimitácia žalobcu. Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere môže veriteľ previesť na tretiu osobu, len ak sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými, ide o postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Tieto zákonné podmienky postúpenia práva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neboli v danej veci dodržané.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že ešte nenastala konečná splatnosť úveru a pohľadávka sa ani nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru (pri úkone veriteľa smerujúceho k zosplatneniu neboli dodržané podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ). Pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok nebol celý úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 6907101456 splatný, preto nemohol veriteľ (Home Credit Slovakia, a.s.) práva vyplývajúce z tejto zmluvy postúpiť tretej osobe, žalobcovi. Veriteľ porušil zákaz vyplývajúci z ustanovenia § 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho je zmluva o postúpení pohľadávok v časti týkajúcej sa postúpenia predmetnej pohľadávky

neplatným právnym úkonom odporujúcim svojím obsahom zákonu. Na žalobcu teda neprešlo právo zo Zmluvy o úvere, preto nie je aktívne vecne legitímovaný domáhať sa plnenia z tejto zmluvy. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci úspech v celosti, priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobca podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že vyhovie jeho žalobe a prizná mu voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. podľa § 389 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi, a to: súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;

Uviedol, že súd prvej inštancie v danom prípade rozhodol bez nariadenia pojednávania. Bol toho názoru, že ustanovenie § 297 CSP je potrebné vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a rovnako podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia preukázané, tzn. skutkové tvrdenia neboli sporné, potom súd v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP žalobe vyhovie bez nariadenia pojednávania. Avšak v prípade, ak skutkové tvrdenia sú sporné, resp. súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP, t.j. bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je teda podľa jeho názoru nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. Je zrejmé, že súd nie je povinný žalobcu vyzývať na doplnenie dokazovania, avšak zároveň treba rešpektovať zákonné ustanovenia a nie je možné vo veci rozhodnúť a žalobu zamietnuť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán sporu.

Tým, že v konaní súd prvej inštancie nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Na základe toho súd prvej inštancie mu odňal možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04. 12. 2018, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/88/2020 zo dňa 08. 10. 2020, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/152/2020 zo dňa 28. 10. 2021).

Konštatoval, že súd prvej inštancie v posudzovanej veci na daný prípad aplikoval ustanovenie § 53 ods. 9 v spojitosti s ustanovením § 565 OZ.

Dodávateľ môže uplatniť právo podľa § 565 OZ iba vtedy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach. V takom prípade je potrebné, aby bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesiace so zaplatením určitej splátky a zároveň je dodávateľ povinný dlžníka upozorniť na možnosť zosplatenia a to v lehote nie kratšej ako 15 dní.

Mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v prejednávanej veci nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté plnenie v splátkach, v dôsledku čoho na vec ani nemožno aplikovať ustanovenie § 565 OZ resp. ustanovenie § 53 ods. 9 OZ.

Medzi veriteľom a žalovaným bola dňa 26. 07. 2019 uzatvorená Zmluva o úvere, v zmysle ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový revolvingový úver s výškou úverového rámca 400,- Eur. Žalovaný neplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o úvere, a tak veriteľ podaním zo dňa 15. 07. 2020 vyzval žalovaného v zmysle ust. § 563 OZ na splatenie celého zostávajúceho dlhu. Z vykonaných dôkazov v súdnom konaní jednoznačne vyplýva, že v Zmluve o úvere absentovala medzi veriteľom a žalovaným dohoda o plnení v splátkach na dobu určitú, pričom medzi zmluvnými stranami dojednaný revolvingový úver vo forme kreditnej karty - a nie klasický splátkový úver. Ide o úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania banku. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. V posudzovanej veci nebolo dojednané plnenie v splátkach. Štandardná splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť, bola v tomto prípade len dojednaným opakujúcim sa plnením v existujúcom záväzkom vzťahu na dobu neurčitú.

Poukázal aj na odborný komentár k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Pri plnení v splátkach je dlh, ktorého výška je vopred určená, rozdelený na dve alebo viac čiastkových plnení, ktorých súčet predstavuje celkový objem záväzku. Od plnenia v splátkach je potrebné dôsledne odlišiť opakujúce sa plnenie, resp. plnenie opakujúcich sa dávok v trvajúcom záväzkom vzťahu. Celková výška dlhu nie je v tomto prípade vopred stanovená (aj keď ju možno objektívne predvídať vo vzťahoch na dobu určitú) a závisí od doby trvania samotného záväzku. Záväzkové vzťahy s opakujúcim sa plnením nezanikajú splnením v pravom slova zmysle slova, ale uplynutím času, výpoveďou, dohodou alebo iným odlišným spôsobom.“

V súlade s ustanovením § 563 OZ došlo výzvou zo dňa 15. 07. 2020 zo strany veriteľa k uplatneniu jeho práva, keď od dlžníka požadoval splatenie dlhu, nakoľko v čase trvania dlhu nebol dohodnutý čas jeho úplného splatenia a až touto výzvou veriteľ určil splatnosť záväzku žalovaného. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie v odôvodnení nesprávne právne posúdil splatnosť pohľadávky v zmysle § 565 OZ, ako aj na posudzovaný prípad nesprávne aplikoval § 53 ods. 9 OZ a naopak na vec opomenul aplikovať § 563 OZ, v dôsledku čoho vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Zmluva o úvere bola vypovedaná listom zo dňa 15. 07. 2020 bez ohľadu na jej označenie ako: „Výzva k splateniu celého úveru,“ na základe ktorého veriteľ vypovedal Zmluvu o úvere, čím mu zároveň vznikol voči žalovanému nárok (actio nata) domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov v zmysle ustanovenia § 563 OZ. Podľa rozhodnutia NS SR, sp. zn. 3Cdo/250/2014: „Forma výzvy k splneniu dlhu nie je predpísaná, postačí preto aj ústny prejav. Za kvalifikovanú výzvu sa považuje aj žaloba, v ktorom prípade nastáva prvý deň po doručení žaloby dlžníkovi. Aj páchatel' trestného činu je v omeškaní nasledujúci deň po dni, kedy bol požiadany poškodeným o zaplatenie dlhu (spôsobenej škody).“

Považoval za nesporné, že veriteľ vyzval žalovaného písomným podaním zo dňa 15. 07. 2020 na zaplatenie dlhu, ktorý ku dňu 15. 07. 2020 predstavoval sumu 462,01 Eur a vyzval ho v súlade s ustanovením § 563 OZ k úhrade dlhu vzniknutého zo Zmluvy o úvere.

Uviedol, že nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie ohľadom nedodržania ustanovenia § 17 ods. 1 ZoSÚ, pretože pohľadávka sa v súlade s ustanovením § 563 OZ stala splatnou v celom rozsahu pred postúpením pohľadávky a jej postúpenie neodporovalo ustanoveniu § 17 ods. 1 ZoSÚ, a teda nemôže súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko došlo k platnému postúpeniu pohľadávky.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

7. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

8. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

9. Podľa ustanovenia § 297 písm. b) CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie mohol rozhodnúť v spore bez nariadenia pojednávania, keďže hodnota sporu bez príslušenstva (177,39 Eur) zákonom určenú hranicu (1000,- Eur) neprevyšovala, skutkové tvrdenia sporových strán sporné neboli, na čom nič nemení skutočnosť, že v určitom rozsahu z nich súd prvej inštancie nemohol vychádzať (ak súčasne v tomto smere poskytol žalobcovi adekvátny procesný priestor na prednesenie relevantných tvrdení a označenie dôkazov) a napokon išlo o skutočne jednoduché právne posúdenie toho, či žalobca svoje dôkazné bremeno o zosplatnení úveru na základe Zmluvy o úvere zo dňa 26. 07. 2019 uniesol alebo nie.

11. Ustanovenie § 297 písm. b) CSP nekladie na rozhodnutie sporu bez nariadenia pojednávania žiadne ďalšie podmienky a už vôbec nemožno z neho vyvodiť, že by takouto formou bolo možné spor rozhodnúť len v prospech žalujúcej strany, ako to v podstate (nesprávne) prezentoval žalobca.

12. Nespornosť skutkových tvrdení nie je zárukou úspechu v spore a aj pri nespornosti skutkových tvrdení môže právne posúdenie viesť k neúspechu žalujúcej strany. Všeobecne tak možno povedať, že ak má súd k dispozícii dostatočné skutkové podklady pre rozhodnutie a sú splnené podmienky pre postup podľa § 297 písm. b) CSP, nič nebráni tomu, aby bol spor rozhodnutý bez nariadenia pojednávania. V prípade splnenia podmienok vyžadovaných označeným ustanovením potom nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že žalujúcej strane sa nedostane predbežného právneho posúdenia veci, ktoré je podľa § 181 ods. 2 CSP späté s pojednávaním (resp. s predbežným prejednaním sporu). Inak povedané, ak je procesný postup súdu súladný s § 297 písm. b) CSP, absencia vyslovenia predbežného právneho posúdenia veci porušenie práva na spravodlivý proces nemôže spôsobiť a navyše, ani samotné neposkytnutie predbežného právneho posúdenia veci neznamená porušenie práva na spravodlivý proces, pretože v prípade absencie tohto postupu sa strane neupiera uplatnenie žiadneho procesného práva.

13. V posudzovanej veci žalobca uviedol všetky rozhodné skutočnosti a zároveň súd prvej inštancie poskytol žalobcovi aj adekvátny priestor na to, aby opísal a preukázal rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa zosplatnenia úveru, t.j. ako boli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ (viď výzva súdu prvej inštancie zo dňa 09. 02. 2022; č.l. 41 spisu).

14. Pokiaľ súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal z premisy, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver zo dňa 26. 07. 2019 uzavretá medzi veriteľom Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176 a žalovaným treba klasifikovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, považuje odvolací súd za vecne správne s poukazom na to, že Home Credit Slovakia, a.s. mal pri uzavretí zmluvy postavenie dodávateľa (veriteľa) a žalovaný postavenie spotrebiteľa (dĺžníka).

15. V súvislosti s odvolacími argumentami žalobcu, t.j. že v prejednávanom prípade nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté plnenie v splátkach, v dôsledku čoho na vec ani nemožno aplikovať ustanovenie § 565 OZ resp. ustanovenie § 53 ods. 9 OZ a je potrebné aplikovať ustanovenie § 563 OZ, odvolací súd poukazuje na to, že ide o nový argument, ktorý žalobca neuplatnil pred súdom prvej inštancie, ktorý objektívne mohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a teda nespĺňa procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP.

16. Naopak z obsahu spisu vyplýva, že už v žalobe žalobca uviedol: „Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátku, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy, a tak postupca dňa 15. 07. 2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť.“

I v podaní žalobcu označenom ako: „Vyjadrenie (28. 02. 2022)“ žalobca poukázal na to: „V súvislosti s dodržaním postupu podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ žalobca uvádza, že mimoriadna splatnosť úveru bola postupcom vyhlásená podaním zo dňa 15. 07. 2020, pričom postup, ktorý postupca pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zvolil, je plne v súlade s odbornou literatúrou, v ktorej možno nájsť odpoveď ohľadom výkladu ust. § 53 ods. 9 OZ, v spojení s ust. § 565 OZ.“ „...Postupca v posudzovanom prípade využil svoje právo zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 15. 07. 2020 upozornil žalovaného, že si toto právo uplatňuje. Zároveň žalovaného týmto vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t.j. k zosplatneniu úveru prišlo márnym plynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ. Postupca toto svoje právo využil v súlade list. § 53 ods. 9 OZ pre nesplnenie splátky, ktorá využitiu tohto práva predchádzala po dobu 3 mesiacov. Na základe uvedeného má žalobca za to, že v konaní bolo preukázané účinné zosplatnenie úveru zo strany postupcu, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúca stali splatnými. Žalobca pre úplnosť poukazuje záverom aj na to, že postupca žalovaného pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti opakovane vyzýval k úhrade omeškaných splátok úveru, pričom v týchto výzvach nad rámec svojich zákonných povinností upozorňoval žalovaného aj na možnosť uplatnenia práva vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru...“ (č.l. 47 spisu).

17. Odvolací súd poukazuje na to, že v Zmluve o úvere sa veriteľ a žalovaný dohodli na výške úverového rámca 400,- Eur a na výške mesačnej splátky 4,25 % z výšky úverového rámca (17,- EUR) a na frekvencii splátok 20. deň v mesiaci, a teda sa jednalo na strane žalovaného o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa malo vykonať v splátkach.

18. Podľa ustanovenia § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

19. Odvolací súd konštatuje, že v prípade omeškania so zaplatením niektorej zo splátok ustanovenie § 565 OZ umožňuje veriteľovi pri splnení v Občianskom zákonníku uvedených predpokladov žiadať zaplatenie celej pohľadávky naraz. Veriteľ môže žiadať zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku toho, že nebola zaplatená niektorá splátka, ak to bolo medzi dlžníkom a veriteľom dohodnuté, resp. ak to bolo určené v rozhodnutí, za predpokladu kumulatívne splnených skutočností: 1/ ak sa dlžník dostal do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, 2/ veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, 3/ veriteľ požiadal o zaplatenie celej pohľadávky najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej pohľadávky.

20. Z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ vyplýva: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

21. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa (žalovaného) na uplatnenie tohto práva. Lehota 15 dní začína plynúť nasledujúci deň po tom, čo dodávateľovi vzniklo právo podľa § 565 OZ, t.j. po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky.

22. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienené tým, že dodávateľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie § 565 OZ neúčinné. Z uvedeného vyplýva, že upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva dodávateľa musí byť ešte pred jednostranným úkonom, ktorým dodávateľ požiadal spotrebiteľa o zaplatenie celej pohľadávky naraz v zmysle ustanovenia § 565 OZ, a teda dodávateľ nemôže jedným (tým istým) úkonom upozorniť spotrebiteľa na uplatnenie práva podľa § 565 OZ podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ a zároveň uplatniť právo na zaplatenie celej pohľadávky naraz.

23. Upozornenie spotrebiteľa dodávateľom je kardinálnym vzhľadom na to, že spotrebiteľ na základe upozornenia dodávateľa môže zaplatiť splátku, s ktorou je v omeškaní, a tým odvrátiť následky nezaplatenia splatnej splátky v zmysle § 565 OZ.

24. Odvolací súd (zhodne s názorom súdu prvej inštancie) konštatuje, že veriteľ neupozornil žalovaného v pozícii spotrebiteľa v zákonom stanovenej lehote (§ 53 ods. 9 OZ) na uplatnenie práva podľa ustanovenia § 565 OZ, preto neboli splnené zákonné podmienky pre splatnosť celej pohľadávky.

25. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v civilnom sporovom konaní musíme rozlišovať procesnú legitímáciu a vecnú legitímáciu. Procesnou legitímáciou rozumieme oprávnenie byť stranou v spore. Vecnou legitímáciou rozumieme z hmotného práva vyplývajúci stav svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Či je strana vecne legitimovaná, buď aktívne (na strane žalobcu) alebo pasívne (na strane žalovaného), ukáže sa v konečnom vecnom súdnom rozhodnutí. Nedostatok vecnej legitímácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konkrétnom konaní. Vecná legitímácia má význam v každom sporovom konaní. Nedostatok vecnej legitímácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konaní.

26. Súd prvej inštancie správne poukázal i na to, že práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ).

27. Odvolací súd konštatuje, že žalobca nepreukázal, že by v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ veriteľ upozornil žalovaného (spotrebiteľa) na uplatnenie práva v zmysle ustanovenia § 565 OZ, pričom v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ veriteľ postúpil na žalobcu pohľadávku, ktorá nebola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a taktiež sa nejednalo ani pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, preto postúpenie pohľadávky s odkazom na Zmluvu o postúpení pohľadávok č. B2/2021 zo dňa 14. 07. 2021 (č.l. 6 -10 spisu) bolo neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 OZ, a teda správne dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v konaní, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby.

28. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil vrátane závislého výroku o trovách konania (druhý výrok), pretože súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

29. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „Súd prízna strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

30. V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, zásadne by teda mal nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalovanému v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania neprízna.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

Odvolací súd poučuje strany v zmysle ustanovenia § 160 CSP o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou a o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o predbežné poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytnutí právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov.